

YENİ

TED DEBİYAT

TED'Lİ FARKLI OKUR YAZAR

8 MART

EMEKÇİ

KADINLAR

GÜNÜ

"Sadece erkek değildir kadını ezen. Kadın kendi hayatından sorumlu olmaktan vazgeçerek kendi kendini de eziyor."

Simone De Beauvoir

KAPAK
TASARIMI:

Bengisu Alım
YALÇIN
9/A

10. sayı

Ocak- Şubat 2021

YENİ
TEDebiyat
iki ayda bir çıkan okul dergisi

Sayı: 10

TED İzmir Koleji adına lise öğrencilerimiz tarafından hazırlanmıştır.

Editör Gülben SEVGİ

Emeği Geçen Öğretmenlerimiz Mine MAVİOĞLU
Berna KURTULUŞ
Çiğdem KARATAŞ
Nurşah YILMAZ
Tuğçe Gizem ERTÜRK

Kapak Tasarımı Bengisu Alım YALÇIN

Eleştiri Nurşah YILMAZ

Üykü Berna KURTULUŞ, Kardelen
ÖZKAN

Deneme Efe KOCACENK, Lara AKA, İpek
ATAY

Gezi Dosyası Poyraz KESAL, Onur Emre
ÖZEFE, Rana Çiğdem ÇİÇEK,
Yunus KILIÇGEDİK, Melisa Damla
KIROĞLU, Su ÖNER

Şiir ANKA*
Doruk ÜSTÜNDAĞ
Deniz Gün ERASLAN
Yıldırım Efe ERSİN

Öğrencimizi Tanıyalım Eylül EREN

Araştırma Karahan SARIZEYBEK
Mert YUDULMAZ

Çayınlama Ümit KAYA

Baskı Özlem ÇETİN

 ADRES

M. Fevzi Çakmak, 4088. Sk. No:2, 35430 Urla/İzmir
444 6 833 <https://www.tedizmir.k12.tr/>

 İLETİŞİM

tedebiyat@tedizmir.k12.tr

İçindekiler

Her Şeyi Bitirmeyi Düşünüyorum

Iain Reid'in romanından uyarlanan, yalnızlık ve pişmanlık konulu filmin eleştirisi sayfa 1-4'te

1-4 Uzun Bir İç Konuşma: "Her Şeyi Bitirmeyi Düşünüyorum" (Eleştiri)

5-6 Umarsız (Öykü)

7-8 Öğrencimizi Tanıyalım: Eylül Eren

9-15 Gezi Dosyası

16 Araf (Deneme)

17 Dilrûba (Şiir)

18 Sevgi (Şiir)

20 Emek ve Kadın (Araştırma)

21-22 Maria Teresa De Filippis (Biyografi)

23 Geçti mi? (Şiir)

24 Acı (Şiir)

25-26 Kedi (Öykü)

27 Kelebeklerin Ömrü Bir Gün Değilmiş (Deneme)

28 Mevsimsel Ben (Deneme)

29 Sudoku (Kitap Ödüllü Bulmaca)

Öğrencimizi Tanıyalım

11. sınıf öğrencimiz Eylül Eren'i tanıyoruz.

Gezi Dosyası

Uzun zamandır evlerimizden dışarı adım bile atmak istemediğimiz bu süreçte sizleri belki daha önce hiç gitmediğiniz yerlere götürmek istiyoruz. Farklı ülkelere seyahat eden öğrencilerimizin gözünden dünya ayaklarımızın altında

Sudoku

10. sayıda sudoku yine kitap ödüllü. Çözün, kazanın!

KAPAKTA

Bengisu Alim Yalçın, dünyaya damgasını vuran kadınların resimlemelerinden ilham alarak Grace O'Malley'yi yorumladı.

UZUN BİR İÇ KONUŞMA: "HER ŞEYİ BİTİRMİYİ DÜŞÜNÜYORUM"

NURŞAH YILMAZ- FELSEFE ÖĞRETMENİ

Charlie Kaufman'ın senaryosunu Iain Reid'in romanından uyarladığı ve yönettiği iç içe geçen detaylarla ve içsel monologlarla işlenen, kişisel hafızayı konu eden son filmi olan *I'm Thinking of Ending Things* (Her Şeyi Bitirmeyi Düşünüyorum), geçtiğimiz yılın eylül ayında Netflix'te izleyiciyle buluştu. Film, adı olmayan kadın kahramanın terk etmeyi düşündüğü erkek arkadaşı Jake'le çıktığı araba yolculuğuyla başlıyor ve izleyiciyi hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyaya taşıyor. Dışarıda yağan kar eşliğinde, sanki upuzun bir ayrılık konuşmasına şahit olduğunuz duygusu uyandırıyor.

Filmin zaman ve mekân üzerine yarattığı algı olağandışı. Film, bittikten sonra da zihinde çalışmaya devam eden, tüm kapıları ardından kapatmayan açık uçlu bir anlatıya sahip. Bu nedenle izleyen herkesin film hakkında çok sayıda hikâye uydurması muhtemel ve bu hikayelerin, bölük pörçük ve iç içe geçmiş bir halde izleyiciyi çarpması heyecanlı bir seyir deneyimi sunuyor.

**"İNSANLAR KENDİNİ
ZAMANDA İLERLEYEN
NOKTALAR OLARAK GÖRMİYİ
SEVİYOR.
AMA MUHTEMELEN TAM
TERSİ İŞLİYOR.
SABİT OLAN BİZİZ VE
ZAMAN ÜSTÜMÜZDEN AKIP
GEÇİYOR.
SOĞUK BİR RÜZGÂR GİBİ
ESİYOR, İSİMİZİ ÇALİYOR,
BİZİ ÜŞÜTÜP DERİMİZİ
ÇATLATIYOR, SOĞUĞUYLA
BİZİ MAHVEDİYOR. BU GECE
KENDİMİ O RÜZGÂR GİBİ
HİSSETTİM..."**

FİLMDE ADI OLMAYAN KADIN

Charlie Kaufman, filmin başında zaman üzerine düşündüren hatta zamanı konuşturduğu sahnelerle zamanı bir anlamda ete kemiğe büründürüyor. "Hayatın her dönemi eşit önemlidir." der gibi bize zaman.

ZAMAN ÜZERİNE

GENÇ KADIN: Geleceği düşünen, umut eden tek canlı insandır. Hayvanlarda böyle bir şey yok. Onlar sadece şimdide yaşar. Evet, bizler geleceğe dair hayaller kurarız. Daha iyisinin olacağını umarız. Umut etmekten asla vazgeçmeyiz. Ama işler daha iyiye gitmediğinde de öfkeleniriz. Umut aynı zamanda hayal kırıklığı da yaratır.

JAKE: Hepsi yalan. İşlerin düzeleceği... Hiçbir şey için geç olmadığı... Tanrı'nın senin için bir planı olduğu... Yaşın önemsiz olduğu... Umudun asla tükenmeyeceği... Her işte lanet bir hayır olduğu... Herkesin aşkı bulabileceği...

Peki ne yapacağız? Öleceğinin farkında olan tek hayvan, insanın varoluş ve yok oluş kaygısına tek çare olarak icat ettiği umudu nereye koyacağız? Ya hayallerimizi?

Yönetmen bu büyük soruların içinden dans sahnesi ile bir çıkış yolu buluyor gibi. Neden mi? Çünkü, dansın tek amacı sadece dans etmektir. Dans, içinde olduğun zamanın, mekânın hakkını vermektir aynı zamanda. Ve sonra illaki dans bir yerde biter, bitmek zorundadır...

BEN ASLINDA BİR BAŞKASI

“GENÇ KADIN: Emerson der ki; “İnsanda nadir görünen şey özgün eylemdir.” Evet çok doğru. “Çoğu insanın düşünceleri başkalarının fikirleridir. Arzularıysa birer alıntıdır.” Bunu da Oscar Wilde söylemişti. GENÇ KADIN: Bu ilişkide kim olduğumu unuttum. Ben nerede başlıyorum, Jake nerede başlıyor belli değil.

...
DOMUZ: Yeterince yakından bakınca her şey aynıdır. Bir fizikçi olarak bunu biliyorsun. Sen, ben, fikirler hepimiz tek bir şeyiz.”

Bu diyalog bizi sürekli olarak herkesi aynılaştırmaya çalışan bir toplumsal yaşamda, özgün olmanın, kendini gerçekleştirmenin zorluğuna temas ediyor. Aynı şarkıları dinliyor, aynı filmleri, dizileri izliyor, aynı bilgisayar oyunlarını oynuyoruz. Sosyal medyanın da gündemimize getirdiği bütün benzer uğraşlar hepimizi tektipleştiriyor. Dünyanın bir ucunda yapılan bir meydan okuma etkinliği kısa sürede dünyanın başka bir yerinde popüler olabiliyor ve tüm özgünlüğünü yitiriyor böylece. Oysaki bizi aynılaştıran çoğunluğun gücüne karşı bir dirençle, içtenlikli bir merakla keşfettiğimiz uğraşlar, bizim kendimizi tanıma yolunda gerçek birer deneyime dönüşme potansiyeline sahip. Filmde bu vaadin ifadesini repliklerden birinde geçen “Her şeyi söyleyip yapabilirsin ama bir düşüncüyü taklit edemezsin.” sözünde de bulabiliriz.

Felsefi Çağrışımlar

Kaynak: Altyazı Sinema
Dergisi, Eylül 2020, Sayı 199.
<https://www.artfulliving.com.tr/kultur-ve-yasam/bir-okur-filmi-her-seyi-bitirmeyi-dusunuyorum-i-22063>

“Her şeyi bitirmeyi düşünüyorum. Bu düşünce akılda yer ediyor. İçine işliyor, gitmiyor. Esir alıyor. Elden bir şey gelmiyor, sizi temin ederim. Kurtuluş yok. İstesem de istemesem de aklımda. Yemek yerken, yatarken, kalkarken aklımda. Her zaman aklımda. Her zaman. Bunu uzun süredir düşünmüyorum. Bu, yeni bir fikir. Ama sanki ezelden beri benimle. Ne zaman başladı? Ya bu fikir bana ait değilse. Önceden kurgulanıp aklıma düştüyse?”

“Bazen düşünceler hakikate ve gerçeğe eylemlerden daha yakındır.”

Filmde kadının, “Fikirler belki başından beri benimledirler” sözü bize Platon idealizmini hatırlatıyor. Platon’da bilgi, bizde doğuştan vardır (apriori) ve bu sayede bir tür hatırlama ile ortaya çıkar. Bu anlamda film anlatısını; hatırlamalar ve tekrarlarla mikro hafıza mekanları arasında kuruyor denebilir.

Benzer bağlamda daha ilk sahnede Descartes ile ilişkilendirebileceğimiz fikirlerle izleyicisiyle felsefi bir bağlantı kurduğunu da düşünebiliriz: Descartes hiçbir şeyden şüphe etmeyeceği sağlam bir zemin arayışında, duyuların yanıltıcı dünyasından uzaklaşıp düşünceye sığınır. Filmde ifadesini bulduğumuz birçok cümle, hakikat arayışının soyut, uzak ve gerçeklikten kopuk değil; aksine, düşüncede yoğunlaşması gerektiğini düşündürür bize.

Filmin felsefe ile teması Platon, Descartes ya da idealist fikirlerle sınırlı değil. Ancak ben burada son olarak, Spinoza’nın conatus* (yaşam enerjisi) kavramını düşündüren repliğe yer vermekle yetiniyorum: “Her şey yaşamak ister, virüsler bile, uyduruk dandik fikirler bile yaşamak ister. İnsanın zihninde büyüüp gerçek fikirlerin yerini alırlar.”

“Her Şeyi Bitirmeyi Düşünüyorum”, uyandırdığı tüm düşüncelerle birlikte yeniden izlendiğinde yönetmenin “İnsanların filmlerimi izlerken kendi deneyimlerini yaşamalarını istiyorum.” minvalindeki yaklaşımını daha da anlaşılır kılıyor ve bu da filmi zihinlerimizdeki karşılıklarını çoğaltmak için birkaç kez izlenesi bir seyirlik haline getiriyor.

**Spinoza için conatus, erdemli olmak için yol göstericidir. ‘En yüksek iyi’yi bulmanın tek yolu etiktir. Ve ona göre, “Her şey kendi varlığında devam etmek için elinden gelen bütün çabayı sarfeder.” Bir varlıkta kalma stratejisi olarak conatus, bir şeyin, dandik fikirlerin bile kendi varlığını koruma, geliştirme istek ve gücünü temsil eder.*

Bonedog*

EVA H. D.

Eve dönmek korkunç,
Köpekler yüzü yalasa da yalamasa da.
Seni bekleyen eşin de olsa,
eşini andıran yalnızlığın da olsa.
Eve dönmek feci bir yalnızlık.
Geldiğin yerin ezici basıncını tebessümle anımsarsın
çünkü eve gittiğinde her şey kötüleşir.
Cimenlere tutunan böcekleri düşünürsün.
Yolda geçen uzun saatler,
yol yardım ve dondurma,
bazı bulutların tarifi güç şekilleri
ve geri dönmek istememenin gönüllü sessizlikleri
Eve dönmek...
Berbat bir şey...
Eve has sessizlikler
ve genel tükenmişlikten başka hiçbir şeye katkısı olmayan bulutlar
Gerçek şüpheliler bu bulutlardır.
Bunların dokusu geride kalanlarınkinden farklıdır.
Senin bulutumsu kumaşın da farklıdır.
Istenmeyen,
artakalan,
ay ışığının azizliğine uğramış,
geri döndüğü için mutsuz,
yanlış yerlerde noksan.
Yıpranmış kıyafetler,
eski püskü bir mutfak bezi.
Eve dönüyorsun,
başka bir gezegendesin,
bir yabancısın.
Dünya'nın çekim gücü
tesirini iki katına çıkarmış,
ayakkabı bağcıklarını çözüyor.
Omuzların...
endişeden oluşan alın kırışıklıklarına karışıyor.
İçindeki boşlukla eve dönersin,
yarına tutunmuş kuru bir kuyu misali.
Sizi bir arada tutan silik bağ ise...
önemini yitirir.
Birbirinin aynı günlerin geçişini iç çekerek izlersin.
Varsın, hepsi bir gelsin.
Neyse,
mühim değil.
Evine döndün.
Güneş, yorgun bir fahişe gibi düşüp kalkar.
Hava, kırık bir uzuv kadar durgunken yaşlanıp durursun.
Hareket eden tek şey bedenindeki tuz dalgalarıdır.
Yorgun gözlerle bakarsın,
havayı da yanında taşırsın.
O büyük, mavi balınayı, İçine işleyen karanlığı.
Geri dönersin,
kızılötesi görüşünle,
doyumsuz gözlerinde.
Doğaya kafa tutan güçlerinle...
kemikten evine dönersin.
Şu anda gördüklerin,
gördüğün her şey...
kemikten ibarettir.

*Çeviri: Netflix

Öykü

UMARSIZ

Kurmaca

Berna KURTULUŞ

Sokağımızda bir çocuk öldürüldü. Adı Meryem. Beş yaşında. Meryem öldü. Öldüren adam yakalandı. Hayatımızda hiçbir şey değişmedi. Ben ve ablam ertesi sabah elimize çantamızı ve beslenmemizi aldık, okul yoluna koyulduk. Zeynep Kamil Hastanesi Çocuk Bölümünün tam karşısında iki yanı birbirine yapışık apartmanlardan oluşan, dar kaldırımlı, geniş sokağımızın köşesindeki Öz_El Et'in sahibi Erol Amca bana ve ablama "Çocuklar günaydın!" diyerek gülümsedi. Her gün önünden geçerek okula gittiğimiz kiraathane müdavimlerinin Ecevit-Demirel kavgalarıyla dolup taşmaya başlamış bile çoktan... Meryemlerin bir dükkânı vardı ve bir de dükkânlarının deposu. Dükkânları kapalı. Camında "Devren Kiralık" yazıyor. Akşam soracağım babama. "Devren kiralık" ne demek ki? Babam bilir. Babam her şeyi bilir. Okulun önünde Poğaçacı Halil Amca "Fenerbahçeliye poğaçalar bedava" diye bağıyor gene. Okulda Vedat yok. Vedat- Meryem'in ağabeyi. Sınıf arkadaşım. Vedat yasak bir kelime olmuş. Kimse ondan konuşmuyor. En yakın arkadaşı Hasan, Kamil'le oturmuş. Kamil Demirelci. Hasan Ecevit. Tartışıyorlar. Songül Öğretmen gene aynı siyah ceketini giymiş. İkişer ikişer saymayı öğretiyor. Sıram pencere kenarında. Sanki Meryem geliyor camın kenarına. Onu bir tek ben görüyorum. Öğretmen "2-4-6-8..." diyor. Meryem'in gözünden bir damla yaş düşüyor pencerenin pervazına. Kırmızı. Korkuyorum. Meryem kanıyor. Çamaşır suyu diye düşünüyorum. Çamaşır suyu lazım. Öğretmen "Berna! Say!" diyor: 2-4-6-8-10-12... Hafta sonu anneanneme gidiyoruz. Anadoluhisari'nda, semtin tam göbeğinde bütün ihtişamıyla yer alan koca çınarın önünde iniyoruz otobüsten. Biz hep otobüse biniyoruz. Otobüsler hep çok kalabalık. Babam "Memur maaşıyla dolmuşa binilmez" diyor. Üsküdar'da otobüs durağında beklerken hep çok sigara içiyor. "Terk edeceğim bu adamı sonunda. Bıktım sigarasından. Bir de filtersiz Bafra içiyor. Ölecek gidecek erkenden. Zıkkım içsin" diyor en sevdiği arkadaşı Melahat Teyze'yle kahve içerken. Babam otobüsten iner inmez sigarasını yakıyor. Filtersiz Bafra. Babam ölür diye korkuyorum.

Anneannemin evi çınarın hemen dibindeki yokuşu çıkınca sağda. Arnavut kaldırımlı yokuşu çıkarken annem zorlanıyor. Annem hiç makyaj yapmıyor ama hep topuklu ayakkabı giyiyor. Topukları kaldırım taşlarının arasına giriyor ama annem ustalıklı çıkarıyor onları. İki katlı anneannemin evi. Kurtuluş Savaşı'nda Yunanlılar saklanmış bu evde diye anlatıyor hep anneannem. Yunan eviymiş zaten. Çok eski. Çok güzel. Bir de kalabalık. Anneannem dayım ve yengemle oturuyor. Bir de oğlu var dayımın. Erdal. Her akşam yatağına çiş yapıyor. Bazen de kakasını kaçırıyor. Yengem ona çok kızıyor. Hep söyleniyor. Gülümser teyzem de onlarla oturuyor. Erdal'ın hâli ne olacak diye konuşuyor hep. Babası alkolik ne olacak diyor. Ondan bu çocuğun hâli. Dayım alkolik. Çok seviyorum dayımı. Bakkal dükkânı var. Tam Göksu Deresi'nin orada. Dayım çok kibar. Karısı değil. Hiç sevmiyorlarmış birbirlerini. Teyzem öyle diyor. O yüzden kaka yapıyormuş Erdal. Biraz da salak diyor teyzem Erdal için. Anasına benzemiş diyor. O da salak. Teyzem hiç sevmiyor yengemi. Kardeşimi alkolik yaptı diyor. Dayımı çok seviyorum. Ama gündüzleri. Gece olunca dayımdan korkuyorum. Erdal da korkuyor. Çok korkuyoruz. Mayıs ayında olmamıza rağmen Hisar çok soğuk. Evde bir tek odada soba yanıyor. Kare bir oda. Sıcacık. Kömür sobası cıtır cıtır yanıyor. Sobanın üzerinde bakır bir güğüm var hep. Anneannem hep su kaynatıyor. Sıcak su hep lazım. Geceleri de çaydanlık. Büyükler çay içiyor. Hem yanında da kocaman siyah bir maşa. Sobayı karıştırmak lazım bazen. Yoksa tütüyor. Dayım yok. Büyükler karşılıklı iki divanı kaplıyor. Biz Erdal'la masanın altında oyun oynuyoruz. Teyzem "Berna çok akıllı, Erdal salak" diyor. Ben Erdal'la oynuyorum. Hiç salaklık yapmıyor. Dayım geç geliyor. Sallanıyor. Erdal hemen üst kata kaçıyor. Üst kat soğuk. Korkuyorum. Dayım beni öpüyor. Beni seviyor. Çok fena kokuyor dayım. İçki kokuyor. Balık kokuyor. Sallanıyor ayakta. Öğürüyor birden. Odanın ortasına kusuyor. Annemin tarafına koltuğa büzüşüyorum. Anneannem koşuyor hemen dayımı tutuyor, aynı anda yengem... Birbirlerine bakıyorlar bir saniye. Yengem çıkıyor.

Kusmuđu yengem temizleyecek. Dayımı anneannem yatıracak. Babam balkona çıkıyor. Bir sigara yakıyor. Filtresiz Bafra. Pazar sabahı herkes kahvaltıya kalkıyor. Dün gece hiç yaşanmamış. Bazı şeyler hiç yaşanmıyor. Bazı şeyler yaşanıyor, yok oluyor. Siliniyor. Buhar oluyor diyorum içimden. Buhara karışıyor. Anneanneme bir misafir daha geliyor o gün. Yengemin halası Afacan hala. Afacan halanın gözünde “tavukkarası” hastalığı varmış. Baba “tavukkarası hastalığı” ne? “Geceleri gözleri görmüyor kızım” diyor babam. Balkondayız. Babamın sigarasının dumanında Afacan halanın gözlerini görüyorum. Çok üzülüyorum. Dayım gidiyor Afacan halayı almaya. Harem’de incekmiş otobüsten. Bir hafta kalacak. Oğlu istemiş. İşi varmış oğlunun ve karısının. Yengem bakacak bir hafta. Küçücük bir kadın Afacan hala. Yüzü sanki bin kez katlanmış bir kâğıt gibi. Gözleri kaybolmuş kırışıklıkların içinde. Üşümüş. Sobanın kenarında oturuyor. Ellerini ısıtıyor. Anneannem “koliva”* haşlıyor sobanın üstünde. Koliva yiyeceğim. Çok mutluyum. Akşam olmadan gitmesek bari... Afacan hala nasıl görmemeye başlayacak merak ediyorum. İkinci ezanı okunuyor. Anneannem hemen seccadeyi odanın ortasına seriyor. Biz oturuyoruz. O namaz kılıyor. Selamını veriyor. Afacan hala da namaz kılacakmış. Neyse ki ikinci namazı kısa. Ses çıkarmamamız gerekiyor namaz kılınırken. Çıt çıksa anneannem kızıyor. Yengem mutfakta. Akşam yemeğini hazırlıyor. Babamla dayım yok. Dükkâna gittiler. Afacan hala namaza duruyor. Secdeye kapanıyor. Erdal onu izliyor başından beri. İkinci rekâta geçiyor. Gene secde ediyor. Birden fırlıyor Erdal oturduğu yerden. Sobanın yanından maşayı kapıyor. Bir anda indiriyor Afacan halanın kafasına.

Kan akıyor. Afacan hala kalkamıyor secdeden. Herkes bağırıyor. Yengem koştı. Erdal’ı tartaklıyor. Kanıyor. Yatırırlar Afacan halayı divana. Kafasına buz koyuyorlar. Bir şey olmuyor. Belki tavukkarası geçer diyorum. Filmlerde öyle oluyor ya... Saçmalama, diyor annem. Yerleri siliyor. Yerler muşambayla kaplı. Hep kan. Çamaşır suyu kokusu genzimi yakıyor. Afacan hala iyi ama şaşkın. Baş ağrıyor. Erdal’a soruyorlar: “Ođlum neden yaptın?” Susuyor Erdal. Cevap vermiyor. Çok kötü kokuyor oda. “Allah’ım adı batasınca gene altına yaptı” diyor yengem. “Yürü çabuk” diye itiyor sırtından. Akşam Afacan halanın gözleri kapanmadan çıkıyoruz evden. Pazar akşamı az otobüs geçiyor. Babam çok sigara içiyor. “Zıkkımın kökünü iç” diyor annem. Üsküdar’da tekrar otobüs bekliyoruz. Biz hep otobüs bekliyoruz. Çok tuvaletim var. Tut azıcık az kaldı, diyor annem. Tam kiraathanenin önüne geldiğimizde tutamıyorum artık. Altıma yapıyorum. Çok kızıyor annem. Evde beni temizlerken bağırıp duruyor. “Çocuk değil baş belası!” diyor. Bu saatten sonra temizlik yapacak. Her yeri siliyor. Her yer çamaşır suyu kokuyor. Kokudan uyuyamıyorum. Gözümü sıkı sıkı kapıyorum. Gözümün karanlığı siyah değil, kırmızı. Sigara kokusu karışıyor çamaşır suyu kokusuna. “Bir sus da! Bir sus!” diyor babam hâlâ söylenen anneme. Sigaranın dumanı odama doluyor. Kâbusa dalıyorum.

*Rizeliler mısırı tane tane ayırır, sonra haşlar. Ona koliva denir.

EYLÜL EREN

*“Öğrencimizi Tanıyalım”
köşemizde her zaman olduğu gibi
okulumuzun örnek öğrencilerinden
birini tanıtmak istedik. Bu
sayımızda; konserlerde güzel
sesiyle kulakların pasını silen,
derslerde yaptığı yorumlarla derse
katkı sunan, sosyal sorumluluk
projelerinde kendisini görmeye
alıştığımız örnek öğrencimiz Eylül
Eren’i tanımaya çalışacağız.
Farklı alanlarda adını
duyduğumuz için aslında pek
çoğumuz onu biliyoruz.
Bilinmeyen yönleriyle Eylül Eren
karşınızda...*

Okulumuzun en eski öğrencilerinden biri olan Eylül, kendini kısaca şöyle tanıtıyor: “Ben Eylül Eren, 19 Temmuz 2004’te doğdum. İlkokulu MEV’de okudum. Ortaokulda hem burs aldığım hem de en iyi arkadaşlarımdan üç tanesi ile birlikte olacağımdan TED’e geçtim. Boş zamanlarımda müzikle uğraşmayı ve okumayı seviyorum. Bu karantina döneminde her ne kadar okula gidemesek de son bir aydır müzik projelerim için stüdyoda zaman geçiriyorum.”

Müziğe ilgin ne zaman başladı?

Çok klişe ama konuşmaya başladığımdan beri evde süslenip kendi çapımda konserler veriyordum. Fakat şarkı söylemek istediğimi ilk solomu aldığımda anladım diyebilirim. İlkokulda bale kulübünü kapatmışlardı, o yüzden kulüp değiştirmek zorunda kaldık ve ben müzik kulübünü seçtim. O yıl Manga'nın "Bir Kadın Çizeceksin" şarkısıyla ilk defa sahneye çıktım ve sahnede olmak iyi hissettirdi. Yine o sene bir müzikalde "Yedi Kocalı Hürmüz"ü oynadım. Ortaokulda dışarıdan piyano dersleri almaya başladım. Okulda çello öğreniyordum, kendi kendime de gitar ve ukulele çalmayı öğrendim. Birkaç yarışmaya katıldım ve deneyimler edindim. Uzun bir süre sadece şarkı söylemekle ilgilendim ama 2017'de kendi şarkılarımı yazmaya başladım ve şu anda buna odaklandım diyebilirim. Mezun olana kadar hedefim Spotify'a şarkı yüklemek.

Unutamadığın bir anın var mı?

Geçen sene okulda müzik grubumuzla yılbaşı konseri yapmıştık. Aslında sahnede ilk bir iki şarkıyı söylerken gergin oluyorum, sonradan geçiyor. Fakat o konser çok güzeldi. Belki de çevremın değer verdiğim, samimi yüzlerle dolu olmasından o anda kendimi oraya ait hissettiğim için... Sahnede olmayı ve istediğim şeyi yapmayı en çok böyle anlarda seviyorum galiba.

Sadece sosyal biri değilsin; aynı zamanda akademik başarısı olan örnek bir öğrencisin. Çalışma disiplininden bahseder misin? Başarı açısından sana ilham olan kişi ya da kişiler var mı?

Bana örnek olduğumu söyleyebileceğim kişi annem. O hayatımda tanıdığım en sabırlı ve disiplinli insan kesinlikle. İş hayatının yoğunluğunda ev-ofis çalıştığı için onun çalışma disiplinine bire bir şahit olduğumu söyleyebilirim. Bu da bana büyük oranda ilham olmuştur. Benim çalışma disiplinime gelirsek ... Aslında hep sınıf arkadaşlarım her akşam deli gibi çalıştığımı falan düşündüler fakat işin aslı cidden öyle değil. Kesinlikle sosyal hayatım ve ilişkilerim öncelikli. 11. sınıfa gelene kadar belirli bir çalışma programım yoktu. Dersi iyi dinleyip arada tekrar yapıyordum. Asıl bu yıl sıkı çalışmaya başladım diyebiliriz. Online okulla beraber o gün öğrendiğimi akşamında çalışarak pekiştiriyorum ve sözel dersler için "Notion" uygulamasından not tutuyorum. Kendimi çok zorlayıp strese sokmaktansa verimli çalışmayı tercih ediyorum.

Şu anda üzerinde çalıştığın projeler var mı?

Aslında katkımın olduğu iki tane proje bu hafta bitti. Bir tanesi geçen yıl da katıldığımız YRE (Young Reporters for the Environment) projesi. Bu yıl hayatımızı daha çok etkilemiş olan bir konsepti ele aldık ve çok duygusal bir sonuç elde ettik. İkincisi 14 Mart Tıp Bayramı için olan proje. Onur Hoca'nın okuldaki öğrencilerle çektiği videonun üzerine bir kompozisyon oluşturdum ve o da çok güzel oldu. Bu projelerde hep Ali Hoca ile birlikte çalışıyoruz ve onun desteğiyle projeler tam anlamıyla son hâlini alıyor. Bunlardan başka 23 Nisan ile ilgili bir şey geliyor olabilir ama o kesin değil.

Kısa kısa Eylül Eren...

En sevdiğin şarkı? Aslında hiçbir zaman en sevdiğim şarkıyı seçemem ama bu aralar en çok dinlediğim şarkı Alexander23'ün "Track 9" şarkısı.

Başucu kitabın? Agatha Christie'nin "Cinayet Alfabetesi" kitabı.

En sık kullandığın ifade? Bu aralar herkese "kızım" diye hitap ediyorum galiba.

Bir süper gücün olsaydı ne olurdu? Bir dokunuşumla bir kitabın içinde olan her bilgiyi öğrenmek isterdim. Ya da gördüğüm her rüyayı bir yere kaydedebilmek, böylece geriye sarıp izleyebilirdim.

En çok kullandığın emoji?

Hakkında herkesin bilmediği bir şey? En iyi arkadaşımınla aynı gün doğduk.

"SEYAHAT ETMEK ÖNCE SİZİ DİLSİZ BIRAKIR, SONRA BİR HİKÂYE ANLATICIYA ÇEVİRİR."

İnsanın kendini tanıması için çevresini anlamlandırmaya çalışması, yaşadığı yerin dışında kalan yerlerde nasıl bir yaşam sürdürüldüğünü görme konusunda insanı harekete geçirmiştir. Bu hareketin temelinde yer alan merak duygusu; insanı, yabancı olarak adlandırdığı şeyi görüp artık "bilinen" yapacak yollar aramaya itmiştir. "Bilinmeyen"in keşfi her insan için biricik olsa da hep bir adım ötesini merak eden insan, seyahatnameler aracılığıyla bu ihtiyacına yanıt bulmuştur.

Uzun zamandır evlerimizden dışarı adım bile atmamak istemediğimiz bu süreçte sizleri belki daha önce hiç gitmediğiniz yerlere götürmek istiyoruz. Hazırsanız birlikte yolculuğa çıkalım. Hem güzel ülkemizin dört bir yanından doğa harikası yerler görelim hem de dünyanın ne kadar büyük olduğunu farklı ülkelere seyahat eden öğrencilerimizin gözünden görerek anlayalım.

Efes Antik Kenti

Ben size Efes Antik Kenti'nden bahsetmek istiyorum. Uzun yıllar İstanbul'da yaşadım. Geçen yıl İzmir'e taşındık. Heyecanlıydım. Alışık olduğum yerden ve arkadaşlarımdan ayrılıp yepyeni bir yaşama başlayacaktık. Neyse ki her şey düşündüğümünden daha güzel oldu. İzmir'e çok kolay alıştım. En başta, yaşadığımız yerin doğasını çok sevdim. Yeşillikler içindeydi ve tertemiz havası vardı. Dışarda vakit geçirmek artık daha eğlenceliydi. Üstelik kalabalık da değildi. Benim için yeni olan bu kenti keşfederken kasım ayında ailemle birlikte Efes Antik Kent'i ziyaret ettik. Düşündüğüm ilk şey, çok değişik olduğuydu. Daha önce buna benzer bir yer görmemiştim. Sanki çok eski bir tarihi döneme gitmiş gibiydim. Her tarafta sütunlar vardı. 8000 yıl önce burada insanların yaşadığını hayal etmek ilginç olmuştu. Merak duygumu uyandırmıştı. Bunun üzerine babamdan ve internette aldığım bilgileri sizinle paylaşmak istiyorum.

Efes, İzmir'in Selçuk ilçesinde bulunmaktadır. Ege denince akla gelen ilk turistik merkezlerden biridir. Antik Yunanlardan günümüze kadar gelmiştir. Türklerin eline geçmeden önce Roma İmparatorluğu'nun yönetimi altına girmiştir. Efes Antik Kenti, her yıl hem yerli hem de yabancı turist akınına uğramaktadır. Kent içerisinde bulunan tarihi yapıların her biri sadece bizim için değil, dünya mirası açısından da çok kıymetlidir.

Efes Antik Kenti'ni Kim, Ne Zaman Kurmuştur?

O dönem kadın savaşçılar tarafından kurulduğu düşünülmektedir. Bu kadın savaşçılar "Amazon" adıyla bilinmektedir. Efes Antik Kenti'nin yaklaşık sekiz bin yıllık bir geçmişe sahip olduğu düşünülüyor. Efes Antik Kenti, Cilalı Taş Devri'nin en önemli örneklerinden biridir. Günümüze kadar gelen nadide şaheserlerdendir.

Hristiyanlar için kutsal olan Meryem Ana Evi ve Meryem Ana Kilisesi buradadır. Kuruluşu günümüzden yaklaşık olarak 8000 yıl öncesine kadar gitmektedir. Kurulduğu yüzyıllar da bir liman şehridir. Gemilerin geldiği bir limanı vardır. Ticaretin yoğun olduğu şehir her zaman merkez olmuştur. İyon Şehir Devletleri arasında yer alan Efes şehri hiçbir zaman önemini yitirmemiştir. Ticaretin yoğun olması kültürel etkileşimi artırmıştır. Anadolu'da bulunan antik İyon Uygarlığı'nın on iki şehir devletlerinden birisidir. Yunan, Roma, Bizans ve Türk hâkimiyetinde kalan Efes Antik Kenti yapılarından ayakta

kalanların çoğu Roma ve Bizans Dönemi'ne aittir. UNESCO Dünya Mirası Listesi'nde yer alır. Türkiye'nin turistler tarafından ziyaret edilen tarihi yerlerin en önemlilerindedir.

Dünyanın yedi harikasından biri olarak kabul edilen Artemis Tapınağı, Efes şehrinde bulunmaktadır. Depremler ile yıkılan şehirden günümüzde bazı bölümler ayakta olan bazı binalar vardır. Bu yapılar; Celsus Kütüphanesi, Büyük Tiyatro, Liman Caddesi, Meryem Ana Kilisesi (Meryem Ana Evi), Mermer Cadde, Aşk evi, Hadrian Tapınağı, Domitian Tapınağı, Kuretler Caddesi, Skolastika Hamamı'dır.

Efes Antik Kenti'nde Yaşam Nasıldı?

Efes MÖ 1000'li yıllarda göçmenlere ev sahipliği yapmaktaydı. Çünkü o dönem bir liman kentiydi. Deniz yoluyla bugünkü İzmir sınırına gelen göçmenler, ilk olarak Efes'e ulaşıyordu. Ticari hayatın gelişmesinden dolayı göçmenlerin büyük bir kısmı Efes'te kalıyor ve orada geçimlerini sağlıyorlardı. Günümüze kadar gelen Efes kalıntılarının büyük bir kısmı, General Lisimahos döneminden kalmadır. General Lisimahos, Büyük İskender'in emri altında çalışan bir ordu komutanıydı.

Efes Antik Kent'i gezmek beni mutlu etti. İzmir'in doğal güzellikleri yanında tarihi zenginliğe sahip olması bu kente sevgimi arttırdı. Herkesin bu güzellikleri görmesini tavsiye ederim.

Sümela Manastırı

Altındere vadisine hâkim Karadağ'ın eteklerinde sarp bir kayalık üzerine kurulmuş olan Sümela Manastırı, halk arasında "Meryem Ana" adı ile anılır. Vadiden yaklaşık 300 metre yükseklikte bulunan yapı, bu konumuyla manastırların şehir dışında, ormanlarda, mağara ve su kenarlarında kurulma geleneğini sürdürmüştür. Meryem Ana adına kurulan manastırın "Sümela" adını "siyah" anlamına gelen "melas" sözcüğünden aldığı söylenmektedir. Bu ismin manastırın kurulduğu koyu renkli Karadağlar'dan geldiği düşünülmekte ise de Sümela kelimesi buradaki Meryem tasvirinin siyah rengine bağlanabilmektedir.

Sümela Manastırı, Trabzon'un Maçka ilçesinde dağın yamacında bulunan bir manastırdır. Oraya ilk gittiğimde bu beni oldukça etkilemişti. Ayrıca Sümela Manastırı'nın içinde birçok farklı bölüm bulunuyor. Bunlar kilise, kütüphane, öğrenci odaları, mutfak ve misafirhane gibi bölümlerden oluşuyor. Bunlar dışında benim en çok ilgimi çeken şeyler duvar ve tavanlardaki resimlerdi. Bu resimler birçok farklı şeyi anlatıyordu. Tahminimce bunlardan bir kısmı ibadet gelenekleri ile ilgiliydi. Oradaki rehberlerin söylediğine göre bunların bir kısmı da İncil'den alınmış ve resmedilmişti. Bunlar Sümela Manastırı'nın iç mimarisi ile ilgiliydi ancak buranın tarihi de çok etkileyici. Karadeniz Rumları arasındaki bir efsaneye göre Atinalı iki keşiş aynı rüyayı görmüşler. Rüyalarında İsa'nın öğrencisi Aziz Luka'nın yaptığı üç ikondan birinin yerini görmüşler ve burası Sümela Manastırı'nın bulunduğu yermiş. Bunun üzerine iki keşiş birbirinden habersiz Trabzon'a gelmiş ve beraber Sümela Manastırı'nın temelini atmışlar. Bu hikâyeyi orada ilk duyduğumda çok etkilenmiştim. Özellikle aynı rüya görme kısmı beni çok etkilemişti. Ancak bu sırada gözlerimi içerideki çizimlerden de alamıyordum. Bence Sümela Manastırı hem tarihi hem de mimari açıdan çok önemli bir yer.

KIBRIS

Bir yaz sıcağı... Kuşların bile uçamadığı, sıcağın insanların mayıştığı bir şehir burası ama denizi ile nefesleri kesiyor. Bütün benliğiyle çok güzel ve bir o kadar da sakin olan bir ülke. Bizim "yavru vatan"ımız olan Türkiye Cumhuriyeti Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, babamın orada görev yaptığı zamanlarda görüp gezdiğim bir yer. Bu büyüleyici diyara bir gün herkesin yolunun düşmesini isterim.

Kuzey Kıbrıs, eşekleriyle ünlü bir ülkedir. Kıbrıs'ın en uç noktasında olan 'Dirkarpaz' adı ile bilinen yer eşekler cennetidir. Yoldan geçerken birçok eşek ile karşılaşsınız ve eğer yolda yürürken durup eşekleri sevmek isterseniz emin olur sizleri sevecenlikle karşılayacaklardır. Eşekler için su ve yiyecek bırakmanız onları çok mutlu eder; çünkü, bu memlekette hava çok sıcaktır. Hatta havanın 40° bile olduğunu görebilmemiz mümkündür. Bu sebeple de, sadece eşekler için değil, hayvanlar için bir kap su ve bırakabilerseniz bütün doğa size minnettar kalır.

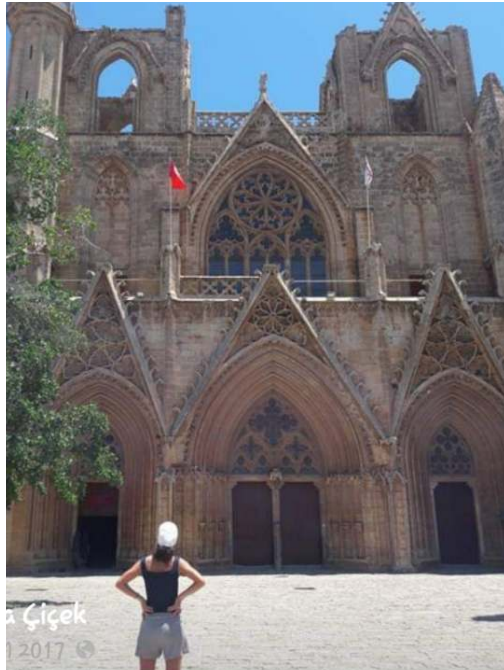
Güzel Kıbrıs'ın kaleleri de çok güzeldir. Girne Kalesi'ne bir gün yolunuz düşerse gece gidin. Çünkü ışıklandırmaları çok güzeldir. Bunun yanında çok güzel kiliseleri vardır. Gezecek daha çok yeri olan Kıbrıs'ın her yeri tek kelimeyle şahanedir. Kıbrıs'ın gece hayatı da çok ünlüdür.

Gece hayatı deyince akıllara kumarhaneleri gelir elbette. Ben gitmediğim için bilemiyorum; fakat, annemlerin dediğine göre çok büyükmüş, Kıbrıslılar resmen yerin altında bir dünya yaratmışlar. Orada eğlence zamanı gece başlıyor, gündüz bitiyor.

Kıbrıs'ta portakal festivalleri çok sevilir ve neredeyse tüm evlerin bahçesinde portakal ağacı vardır. Evler demişken, Kıbrıs'ın hem evleri hem de sokakları aşırı temiz ve düzenlidir. Bunun yanında trafik kurallarına çok önem verirler ve orada korna çalarlarsanız sizin yabancı olduğunuzu anlarlar. Trafığın başka bir özelliği ise, direksiyon arabasının sağındadır.

Ülkemizin güzel denizlerine girdikten sonra size denizlerinin harika olduğunu söyleyemem; ama, kesinlikle bir taş dahi bulamazsınız. Ayrıca sahiller, sadece özel işletmeler için değildir. Tüm halka açık plajlarda bile denizler çok temiz ve bakımlı.

Kıbrıs gezmek için çok güzel ve fiyatlar açısından uygundur. Birçok eşyanızı oradan alabilirsiniz. Bence, Kıbrıs yaşanılacak bir ülke değil; gezilecek bir yerdir. Kıbrıs'a gittiğinizde sokakları gezerken gördüğünüz yerlerin fotoğrafını çekmeyi sakın unutmayın.

Pera Müzesi

Pera Müzesi, Beyoğlu'nda ve Suna ve İnan Kıraç Vakfı tarafından nitelikli ve geniş ölçekli kültür ve sanat hizmeti vermek amacı ile 2005 yılında kurulmuştur.

İLK İNTİBA

Pera Müzesi'ne annem, iki arkadaşım ve onların anneleri ile hep beraber gittik. Ne yalan söyleyeyim başta pek gitmek istemiyordum; sadece arkadaşlarımı göreceğim için gitmek istedim. Son katı görene kadar, gitmek istememe kararında ne kadar haklı olduğumu düşünüyordum.

MÜZENİN İÇİNDE

Müzedede ilk başta özellikle ilgimi çeken bir şey yoktu. Belki de araştırmadan gittiğim için böyle oldu. Normalde resim çizmeyi seven biriyim; ancak eserler Osmanlı döneminden kalma "Oryantalist Resim Koleksiyonu" adı verilen bir anlayışla bir araya getirilmişti. Anadolu'da kullanılan ağırlık ve ölçü birimlerinin eski örnekleri dikkate değerdi. Özellikle tarih ve arkeoloji tutkunlarına hitap eden bir koleksiyona sahip bu kattan sonra ünlü ressam Osman Hamdi Bey'in Kaplumbağa Terbiyecisi adlı tablosuyla karşılaşmak beni heyecanlandırdı.

SANAL GERÇEKLİKLE DENEYİMLENEN KAPLUMBAĞA TERBİYECİSİ

Kaplumbağa Terbiyecisi bir sanal gerçeklik projesiyle canlandırılmış. Müzede yer alan "Oryantalist Resim", "Anadolu Ağırlık ve Ölçüleri" ve "Kütahya Çini ve Seramikleri" koleksiyonlarından sonra bu sanal gerçeklik deneyimi, sanatseverleri ressamın çalışma odasına taşıyor. İzleyiciler, sanatçının çalışma masasındaki kitaplardan resimlerine, gözlük ve fırçalardan fotoğraflara kadar birçok detayı yakından inceleme fırsatı bulurken, Kaplumbağa Terbiyecisi tablosunun da içine girebiliyor.

Ben yerde gezen kaplumbağalardan birini elime aldım sonra yere attım. Kedi gibi ayakları üzerine düştü. Yolunuz düşerse mutlaka ziyaret etmenizi tavsiye ederim.

AMERİKA

Yedi yıl önce Amerika'ya yolculuk yaptık. Bu yolculuğun sebebi ise, doğduğum yeri görmektir. Büyükannem ve büyükbabam orada yaşıyorlar. Amerika çok büyük bir ülke ben sadece Florida'da Jacksonville ve Orlando'ya gidebildim. Urbana'da doğdum. İllinois'u da bebeklik zamanlarımda gördüğüm için çok hatırlamıyordum. Orayı tekrar görme şansım oldu.

Orlando'da ilgimi en çok çeken Universal Orlando içerisinde çeşitli su parkları ve eğlence tesislerinin olmasıydı. The Wizarding World of Harry Potter görülmeye değerdi. Ve bir diğer gittiğim yer Walt Disney World Resort, Amerika Birleşik Devletleri'nin Florida eyaletine bağlı Lake Buena Vista ve Bay Lake kentlerinde bulunan Disney temalı bir eğlence parkıdır. Oraya küçük yaşta gittiğim için çok ilgimi çekmişti. Mağazalardaki eşyalar oldukça pahalıydı.

Gördüğüm bir başka yer ise, SeaWorld... Burası, Florida'da bir tema parkı ve deniz hayvanat bahçesi parkıdır. Çok eğlenceli bir parktı. İçeride balinaları sevebiliyorsunuz. Ve yemek yemek için gittiğimiz ilk yer, Hard Rock Cafe. Buraya girerken çok sıra bekliyorsunuz. Fakat yemekleri gerçekten güzeldi. Genellikle hamburger sipariş ediliyor. Mekân da çok güzel tasarlanmıştı ve içeri girdiğinizde kendilerine ait bir mağazaları olduğunu görüyorsunuz. İçeride çeşitli tişörtler, kazaklar, kalemler, kendi markalarına ait tabaklar var. Garsonlar çok ilgililerdi. Bence bu da insanların ilgisini çekiyor. Ve insanlarından bahsetmek istiyorum. Orada insanlar Türkiye'ye nazaran daha rahatlar. Bir insanın ne giydiğine, içtiğine bakmıyorlar. Yani orada yaşamak daha az stresli bence. Özetlemek gerekirse üç haftalık Amerika seyahatimde orada yaşamın nasıl olduğunu gördüm ve Amerika'nın kültürü hakkında pek çok şey öğrenmiş oldum. Bir dahaki seyahatimde Amerika'nın kuzeyine gitmek isterim.

ZEKİ MÜREN SANAT MÜZESİ

Bodrum ilçesine yaptığım ziyaret sırasında, Zeki Müren Sanat Müzesi'ni de ziyaret ettim. Müzeye yaptığım ziyaret beni çok etkiledi, Zeki Müren'in ölmeden önce son yıllarını geçirdiği evini görmek bence gerçekten çok güzel bir şey.

Ev Kumbahçe Mahallesi, Zeki Müren Cd. N:11 lokasyonunda bulunmakta, Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından yeniden düzenlenip 8 Temmuz 2000 tarihinde ziyarete açık bir hale gelmiştir.

Evin içinde sanatçının kullandığı eşyaları, sahne kostümleri, sahneye çıkarken taktığı aksesuarları, aldığı ödüller, albümleri, ve hayranlarından gelen mektuplar bulunmaktadır aynı zamanda kendisinin çizdiği resimler evin duvarlarında asılıdır. Ev iki katlı harika bir deniz manzarasına sahip olan beyaz bir yapıdır. Evin bahçesinde kırmızı bir araba ve Zeki Müren'in bronz bir heykeli bulunmaktadır. İçeriye girdiğimizde evin camekanlı kısmına sonradan eklenen bir resepsiyon vardır. Resepsiyondan ilerleyince evin salonu bulunmakta, salondaki eşyalar gösterişi olmayan sade eşyalardır, koltukların, sehparın, lambaların ve rafların olduğu geniş ferah bir salondur. Salondan çıktıktan sonra hemen karşısında sanatçının yatak odası bulunur, yatak odasının içinde iki kişilik bir yatak, aynalı bir tuvalet masası, eski ahşap bir dolap ve sanatçının diğer özel eşyaları bulunur. Odadan çıkınca koridordan sanatçının mutfağına giriş yapılır, mutfak çok büyük değildir eski tahta dolaplı ve mermer tezgahlıdır. Yemek masası, tabaklar, kaşık, çatalların ve bardakların olduğu bu mütavazı mutfaktan ilerledikten sonra küçük oda gibi bir yerle karşılaşırız, odanın sol

duvarında plaklarının ve kasetlerinin durduğu bir raf, rafların hemen karşısında ise yukarı çıkmak için merdivenler vardır. Merdivenlerden yukarı çıkınca büyük geniş bir alan karşılar bizi, karşımıza Zeki Müren'in hayranlarından gelen mektuplarla dolu bir kutu gelir. Daha sonra hemen sola dönünce Zeki Müren'in resimleriyle dolu bir oda bulunur, odadan çıkıp koridorda ilerlerken duvarlarda Zeki Müren'in kendi çizdiği resimleri görürüz. Koridorda sağda duran cam kapaklı rafta evin bir kaç aksesuarı bulunur rafların bitişiğinde ki kapı deniz manzaralı güzel büyük terasa açılır. Yukarıda sanatçının sahnede giydiği kıyafetlerinin, ayakkabılarının durduğu bir oda daha vardır, başka bir odada ise sanatçının aldığı ödüller, kullandığı takılar, makyaj eşyaları ve diğer kişisel eşyaları bulunur. Üst kattaki tüm odalar bu kadardır. Bütün evi gezdikten sonra geldiğimiz yerden geri gideriz, çıkışta hemen sağda eve sonradan eklenen camekanlı bir bölüm daha var orada ise magnet, kart ve benzeri eşyalar satılır.

Bence Bodruma gidince ziyaret edilmesi gereken en önemli yerlerden bir tanesidir.

"Şarkılara duygu seren,
çilelere göğüs geren,
dertli gönüllere giren,
işte benim Zeki Müren."

ARAF

Efe KOCACENK-11/C

Mutlu olmayan, mutsuz ve yanlış olmayan doğru olmak zorunda değildir. İyi olmayan kötü ve kötü olmayan da iyi değildir. Ve günahkârlar cehenneme, sevap işleyenler cennete gidecek diye bir şey yoktur.

Kontrast dünyaların arasındaki bedensiz ruhlardan değiliz. Duygulardan bedenlerimiz var ki dünya denen raylar üzerinde yol alıyoruz. Hayatım değil, duygusuz yaşamaktansa ölmeyi yeğlerim. En önemli bahşedilenim duygularımdır; ya hissetmek ya da hiç var olmamak, hiç var olmamış olmak. Ölmek istemem, aşk ölümden güçlüdür; fakat, duygularım ölüme yenilebilir. Belki de cennet olur yerim. Fakat aşk cennete tövbelidir. Bu yüzden cehennemim cennetimdir; çünkü acımın merhemi ebedidir, tıpkı azabım gibi... Ölümden güçlü bir aşk var olabilir mi?

Duygusuzluk Araf'ı, ölümü güçlü kılar; fakat aşk ebediyete ermiş bir ruhun yüreğinin derinlerine gömülüyken hâlâ ölüm nasıl kazanabilir? Peki, cehennemim bir ruhu ile beraberken aşk ölüme yenilmiş midir? Yoksa aşk sandığımız şey yaşayan bir ruhun kendisi midir?

D İ L R Ū B A *

Yıldırım Efe ERSİN- 12/C

Mu'dem

Dilrûba oldun başıma yâr, senden güzeli olmaz mı?
Mehlika yârim beni benden almaz mı?

Ahdâr dediğin bir zümrüt, görmeden evveli ahû yârimi,
Sana bakınca asar-ı aliye yanında ahkar kalmaz mı?

Bir buse kondursan yanağıma cihana sahip olmam mı?
Lâkin âfet-i devrandan naz eksik olmaz mı?

Al ruhleri define, gül kokusu bibedel,
Dünyaları versem bunlara mâl olmaz mı?

Âkîr Mû'dem ecele dâim koşar peşinden lâkin,
Aşık mâşûkun yarasına dermân olmaz mı?

**Gönül hırsızı, gönül çalan. (Farsça)*

SEVGİ

*Oyle bir duygudur ki sevgi
Hepimiz ihtiyac duyariz
Oyle guzeldirki bu duygu
Onsuz yasayamayiz*

*Insanlarda hep onu arariz
Bulamayinca mutsuz oluruz
Tum canlilar hissetmeli bunu
Yoksa kimse kalmaz yok oluruz*

*Ne oldugunu cok dusunme
istedigin zaman biter dibinde
kalbin temiz olsun yeterki
Bulur sevgi seni her yerde*

Deniz Gün ERASLAN-9/C

“Biz; anneler, kız çocukları, kız kardeşler, ulusun temsilcileri, Ulusal Meclis’e alınmayı talep ediyoruz. Toplumun sefaletinin ve siyasal iktidarların ahlâki bozulmuşluğunun başlıca nedenlerinin, kadınların haklarının tanınmaması, unutulması ya da göz ardı edilmesi olduğunu göz önüne alarak, kadınların doğal, devredilemez ve kutsal haklarını bir bildirgeyle ilân etmeye karar verdik. Böylelikle istiyoruz ki, bu bildirge toplumun bütün üyelerinin gözü önünde dursun, herkese hak ve yükümlülüklerini hatırlatsın; kadınların ve aynı şekilde erkeklerin iktidarı kullanmaları siyasal kurumlar açısından karşılaştırılabilir ve buna daha çok saygı gösterilsin. Kadın yurttaşlarının basit ve dokunulmaz esaslara dayanan şikâyetleri daima, anayasanın ve iyi geleneklerin korunması ve herkesin esenliği için etkili olabilsin.”

Bu başlangıç metni, Fransız Devrimi'nin “Yurttaş ve İnsan Hakları Bildirisi”ne tepki olarak yayımlanan “Kadın ve Yurttaş Hakları Bildirisi”ne aittir.

EMEK VE KADIN

Karahan SARIZEYBEK-9/D

Kadınlar Günü ile ilgili bir yazı yazmadan önce bu günün nasıl ortaya çıktığını merak ettim ve araştırdığımda oldukça trajik bir hikâyesi olduğunu, aslında bugünün bir “Anma Günü” olduğunu farkına vardım. Bu sebeple önce size bu günün hikâyesini kısaca aktarmak istiyorum.

8 Mart 1857 tarihinde ABD'nin New York kentinde 40.000 dokuma işçisi daha iyi çalışma koşulları istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başladı. Ancak polisin işçilere saldırması ve işçilerin fabrikaya kilitlenmesi, arkasından da çıkan yangında işçilerin fabrika önünde kurulan barikatlardan kaçamaması sonucunda 129 kadın işçi can verdi. İşçilerin cenaze törenine 100.000'i aşkın kişi katıldı. 26-27 Ağustos 1910 tarihinde Danimarka'nın Kopenhag kentinde İkinci Enternasyonal'e* bağlı kadınlar toplantısında (Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı) Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin, 8 Mart 1857 tarihindeki tekstil fabrikası yangınında ölen kadın işçiler anısına 8 Mart'ın “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutlanması önerisini getirdi ve öneri oy birliğiyle kabul edildi.

**İkinci Enternasyonal, hazırlıklarla geçen uzun yıllardan sonra komünist partiler tarafından uluslararası sosyalizm mücadelesini yürütmek amacıyla 1889'da kurulan organizasyon. 1876'da dağılan Birinci Enternasyonal'in görüşlerine paralel olarak anarko-sendikalist hareket organizasyona yine kabul edilmemiştir.*

İlk yıllarda belli bir tarih saptanmamıştı; değişen tarihlerde fakat hep ilkbaharda kutlanıyordu. Tarihin 8 Mart olarak saptanışı 1921'de Moskova'da gerçekleştirilen 3. Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda gerçekleşti. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı yılları arasında bazı ülkelerde kutlanması yasaklanan Dünya Kadınlar Günü, 1960'lı yılların sonunda Amerika Birleşik Devletlerinde de kutlanmaya başlanmasıyla daha güçlü bir şekilde gündeme geldi. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 16 Aralık 1977 tarihinde 8 Mart'ın “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutlanmasını kabul etti. Birleşmiş Milletler'in sitesinde günün tarihine ilişkin bölümde, kutlamanın New York'ta ölen işçilerin anısına yapıldığı yazılmamıştır.

“Dünya Kadınlar Günü” ya da “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” her yıl 8 Mart'ta kutlanan ve Birleşmiş Milletler tarafından tanımlanmış uluslararası bir gündür. İnsan hakları temelinde kadınların siyasi ve sosyal bilincinin geliştirilmesine, ekonomik, siyasi ve sosyal başarılarının kutlanmasına ayrılmaktadır.

Ülkemizde kadının sosyal ve siyasal anlamda yani hayatın her alanındaki önemini yüce önderimiz Mustafa Kemal Atatürk “Yeryüzünde gördüğümüz her şey, kadının eseridir.” sözü ile hafızalarımıza kazımıştır. Ve 1934 yılında Anayasa ve Seçim Kanunu'nda değişiklik yapılması ile Türkiye'de kadınlara milletvekili seçme ve seçilme hakkını veren yasal düzenleme sonucunda, Atatürk kadınlara çok sayıda Avrupa ülkesinden daha önce bu demokratik hakkın verilmesini sağlamıştır. Böylece kadınların ilk kez oy kullandığı ve aday olabildiği “TBMM 5. Dönem Seçimleri” 8 Şubat 1935'te yapılmıştır. 17 kadın milletvekili ilk kez TBMM'ye girmiştir. Ara seçimlerde bu sayı 18'e ulaşmıştır.

Son söz:

“Dünyanın yarısını kadınlar oluşturur, diğer yarısını kadınlar yetiştirir.”

FORMULA 1'DEKİ KADIN PİLOTLARIN ÖNCÜSÜ:

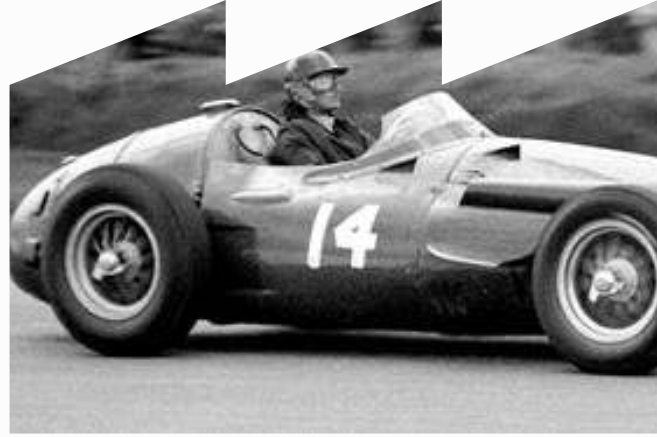
MARIA TERESA DE FILIPPIS

Mert YUDULMAZ- 9/C

Bu senenin başından beri elimden geldiğince arabalarla ilgili bildiklerimi TEdebiyat sayfalarında sizlere sunuyorum. Bu sayı için Lewis Hamilton'un hayat öyküsünü sizlere hazırlamıştım; ancak mart ayı yaklaşırken önceliği başka birine verme kararı aldım.

Ne zaman Formula 1 konuşsam ya da yarış arabalarından bahsetsem insanların bu ilgi alanını erkeklere özgü bulduğuna şahit olurum. Sanki kadınlar arabaya ilgi duyamaz, arabalarla yarışamazlarmış gibi... Oysaki tarih sayfaları her alanda olduğu gibi bu alanda da öncü kadınlarla dolu... Herhangi bir işi tek bir cinse atfetmek nasıl uygun değilse araba yarışı konusunda da sadece erkeklere yer vermek doğru değil. Bu alana bakışınızı değiştirecek bir kadını sizlere tanıtmak istiyorum: Maria Teresa de Filippis.

Erkeklerin baskın olduğu Formula 1'de "ilk kadın pilot" unvanına sahip Maria Teresa de Flippis, yıllar sonra o dönemde hissettiklerini anlatmıştır. Fransa'da yarış direktörünün ona "Bir kadının kask takması gereken tek yer kuafördür." Demesiyle hayatında ilk kez bir engelle karşılaşan Flippis "Bunun dışında karşıma çıkan tüm ön yargıların üstesinden gelmeyi başardım, bence başarıım buydu." demiştir.

Kişisel bilgiler

Doğum tarihi:	11 Kasım 1926
Ölüm tarihi:	8 Ocak 2016
Doğum yeri:	İtalya
Takım:	Behra-Porsche, Maserati
Aktif yıllar:	1958 - 1959

Formula 1 Dünya Şampiyonası kariyeri

İlk giriş:	1958 Monaco Grand Prix
Son giriş:	1959 Monaco Grand Prix
Girişler	5 (3 başlangıç)
Şampiyonluk	0

"HAYATIMDAKİ EN İYİ ŞEY, ÖMRÜMÜ YARIŞARAK GEÇİRECEK KADAR ŞANSLI OLMAMDIM."

Babası İtalyan Kontu, annesi İspanyol bir Kontes olan De Filippis, 11 Kasım 1926'da İtalya'da dünyaya gelmiştir. Binicilik ve tenisle ilgilenen Teresa, 22 yaşındayken bir yarışçı olmak istediğine karar vermiştir. Ancak, erkek kardeşleri ona çok hızlı gidemeyeceğini söyleyerek onu kışkırtmış ve iddiaya girmişlerdir. "Salerno" ve "Cava de Tirreni" arasında 10 km'lik bir yolda bir "Fiat 500" kullanarak yarışı kazanan Teresa, erkek kardeşlerine iddialarını kaybettirmeyi başarmıştır. 1954 sezonunda ikinci olan Terasa'nın potansiyelini gören Maserati, onu marka sürücüsü olarak yarış takımlarına getirmiştir. 1956 Napoli Grand Prix'ini destekleyen bir otomobil yarışında bir "Maserati 200S" ile ikinci olmuştur. 8 Mayıs 1958'de Teresa'ya, 1958 Formula 1 sezonunun ikinci turu olan Monaco Grand Prix'ine Maserati 250F'lerden biriyle girme fırsatı verildi. Pilotların o dönemde yarışmaya hak kazanması için önce sıralama turuna benzer turlar atılıyordu. Teresa ile beraber 30 kişinin attığı turlar sonucunda 16 kişi yarışmaya hak kazanacaktı. Mike Hawthorn, Jack Brabham ve Graham Hill gibi efsanelerle tur atan Teresa

onlardan yaklaşık 5.4 saniye geride kalarak yarışa katılamadı. Bir Formula 1 efsanesi olan Fangio ona hep, "Çok hızlı gidiyorsun ama çok risk alıyorsun" diyordu. Maria Teresa'nın yarış dünyasındaki lakabı, 'Juan Manuel Fangio' tarafından kendisine verilen "Pilotino" idi.

Monaco'dan sonra 1958 Belçika Grand Prix, Fransız Grand Prix, Portekiz Grand Prix yarışlarına katılmış; performansı nedeniyle hiç puan alamamıştır. 1959 yılında katıldığı Formula 1 onun için trajiktir. Porsche takım lideri Jean Behra, 1959 Almanya Grand Prix için otomobil sporları destek yarışında bir kaza yaparak hayatını kaybetmiştir. De Filippis'in de aynı etkinlikte araç kullanması gerekmiş ve yaşanan bu vahim olay çok etkilemiştir. Aynı zaman diliminde birkaç yarışçı arkadaşını daha kaybeden Teresa motor sporuna veda etmiştir. 2004'te Maserati Kulübü'nün kurucu üyesi olarak görev yapan ve 2016'da aramızdan ayrılan Maria Teresa de Filippis, erkeklerin ön planda olduğu Formula 1'de yarışma cesareti göstermiş, duruşuyla pek çok kadına ilham olmuş bir isimdir.

ANKA

*Olacağız;
Belki de Olduk*

*Şiirler-8
Geçti mi?*

Miladı dolmuş takvim gibi
Bitti desende o yıllar kayıp gidiyor ellerinden
Ummadığın bir anda olmaya başladı belki
Tanda oluru yoktu dediğin anda

Belki pes ettin sen sen olmaktan vazgeçtin
Sadece düştüğün yerden kalkmak için
Kendine yakıştıramadın, geçen zamanda olan
Kabullenişlerini çabalarını ve sana kalanları

Tekrar kalkmak için savaş verdin
İçindeki göstermek için, her seferinde
Aynaya baka baka farkına vardığın zaman
Her şey tozlanmış göründü gözüne
Tıpkı aynadaki yansıman bile

ACI

Seni sevmek acıdır .
Yokluğunda kaybolmak daha acı.
Galiba darağacı daha iyidir ,
Senin yokluğundan

Seni kaybettiğim günü adımdan ,
Hatta her şeyden iyi hatırlarım .
Soğuk ,sessiz , ıslak ve karanlık
Bir oda gibiydi
Senin yokluğun...

K E D İ

Kardelen ÖZKAN- 10/A

Bir çocuğun gülüşü yeterdi tüm kötülükleri bitirmeye. Ve yine bir çocuğun gülüşü başlatırdı tüm güzellikleri. Bu çocuğun tüm gülüşleri bu parktaydı. Bu yüzden hikayemiz bu parkta başladı. Uzaktan da olsa sizler de duyabilirsiniz çocuğun kumların üzerinde gülüştüğü, çimlerde özgürce koştuğu, yorulursa ağacın gölgesinde dinlendiği günlerden sesleri. Yıllarının geçtiği salıncağın üzerinde gözlerini kapatmış, bu seslere kulak vermişti o da. Sonunda gözlerini açtığında tam karşısında oturan siyah bir kedi gördü. Dikkatle onu izleyen kedi, gözlerinin açıldığını görünce adeta bir kaplana dönüştü ve son sürat koşmaya başladı. Oturduğu salıncaktan kalkıp peşinden gitmeye başladı. Parktan çıkmadan önce arkasından koştuğu kediye seslenmesiyle parktaki son sözlerini söylemiş oldu.

- Dur. Dur gitme!

Herkes gidene kadar hepimiz mutlaka bir gün gitme deriz. Zaman, mekân, kişiler farklı ama kelimeler aynıdır. Böyle anlarda uçsuz bucaksız gökyüzü bir duvar görevi görür. Bu sözler uça da o duvara çarpar ve bir şekilde mutlaka geri döner. Bir süre sonra bir başkasının ağzından duyulmaya mahkumdurlar. İlk kez ne zaman, kimin tarafından bu döngü başlatıldı bilinmez ama herkes gittiğinde geride "gitmelerimizin" kalacağı kesindir.

Çocuğun bir yandan kedinin peşinde koşarken bir yandan da bağırarak tekrar ettiği bu sözler başka bir ses tarafından bastırıldı ve özgürlüğüne kavuştu. Şimdi sokağa kulaklarında çınlayan korna sesi hâkimdi. Kulaklarında çınlayan korna sesi ve yerde yatan bir kediyle koskoca sokakta yalnız kalmıştı. Kulaklarında çınlayan sese büyük bir tezatlıkla sokak şimdi hiç olmadığı kadar sessizdi. Öyle ki kedinin yanına gitmek için hareketlendiğinde attığı adımlardan bile en ufak bir ses duyulmamıştı. Kedinin yanına gidip baktığında kırmızıya boyanan bedenine rağmen gözlerinin parktakinden farksız bir şekilde kendisine baktığını fark etti. Bir süre öylece durup kedinin gözlerine bakarken bir an o gözlerde kendisini görür gibi olmasıyla irkildi. Yaklaşan ayak sesleriyle sokaktaki sessizlik son buldu. "Baba" dedi küçük kız. "Ben kediyi yakalamaya çalışıyordum. Araba çarptı." Babasının elini kalbine koymasıyla sözleri kesildi. "Baba" dedi tekrardan fakat bu sefer daha güçsüz bir şekilde. Ne zaman yanlarına geldiğini bilmediği bir adam konuştu. "Kalbi durdu." dedi. Babası zorlukla nefes aldığını belli eden bir şekilde konuştu. "Kızım. Dur gitme. Bırakma beni." Babasının elini tutmaya yeltendiyse de bu gücü kendinde bulamadı ve "Gitmiyorum baba.

Bırakmadım seni.” demekle yetindi. Yaklaşan ayak sesleriyle bu sefer kızın sözleri kesildi. Annesinin geldiğini anladığında “Anne yardım et!” dedi. Annesinden gelen iç çekme ve ağlama sesleriyle ona dikkatlice bakmaya çalıştı. Fakat görüntünün bulanık olması nedeniyle kendisinin de ağladığını düşündü. Bu yüzden kendisini toparlamak için bir süre beklemeye karar verdi. Annesinin kesik kesik nefes alış-verişleri hızlandığında o da babasına benzer bir şekilde elini göğsünün üzerine koymuştu. “Gitme kızım. Bırakma beni.” diye tekrar etti birkaç kez hıçkırıklar eşliğinde. “Anne ağlama” dedi kız zorlukla çıkan sesiyle. Yine yanlarına ne zaman geldiğini bilmediği ve fark etmediği bir adam konuştu. “Nefes almıyor.” dedi. Annesinin çığlıkları çınladı bu defa kulaklarında. Daha fazla onları bu hâlde görmek istemedi. Geldiği gibi aynı yoldan hiç ses çıkarmadan ilerledi. Hikâyenin başladığı parka geri döndüğünde adımlarını aşına olduğu kırmızı salıncağa yönlendirdi. Zincirlerinden tuttuğunda elinden başlayarak tüm vücuduna bu soğukluğun yayıldığını hissetti. Tüm bedeni bu soğuklukla tanışıp alıştığında salıncağın üstünde ayakta durarak vücudunu bir ileri bir geri hareket ettirmeye başladı. Bacaklarının kendisini taşıırken zorlanarak titrediğini hissetti ama buna aldırmaz etmeden gözlerini kapatıp rüzgârı hissetmeye odaklandı. Bir süre sonra vücuduna yayılan soğuktan dolayı rüzgârı bile hissetmediğini fark ettiğinde gözlerini açtı. Önceden gördüğü kediyle aynı gözlere sahip olan fakat bu defa bembeyaz bir kediye karşısında gördüğünde bacakları iyice güçsüzleştiklerinden salıncaktan düştü. Gözlerini açtığında salıncağın altında yatar pozisyondaydı. Kafasını hafifçe kaldırıp bakışlarını vücuduna yönlendirdiğinde salıncağın kırmızı renginin üzerine yansımakta olduğunu gördü. Aklına kedi geldiğinde bakışlarını onu az önce gördüğü yere çevirdiğinde kedinin gözlerinde kendi yansımasıyla karşılaştı. Kedinin gözlerinde gördüğü kendisiydi, üstündeki bugün giydiği tişörtle aynı beyaz bir tişört vardı ve yine o sokaklardı. Fakat tişörtün üzerine yansıyan kırmızı renkler yerine kanla kaplanmış bedeniyle yerde yatan kedi değil kendisiydi.

Kedi hareketlenip koşmaya başladığında seslendi arkasından:
-Dur. Dur gitme!

Aynı sözleri yankılanıyormuşçasına başkasının ağzından duyduğunda kafasını zorlukla diğer tarafa çevirdi ve elleri yüreklerinde anne ve babasını gördü. Kalbinde şiddetli bir ağrı hissetti o an. Ne zaman yanlarına geldiğini bilmediği bir adamın “Kalbi durdu.” dediğini duydu. “Kızım gitme. Bırakma bizi.” Kulaklarında çınlayan korna sesi tarafından bastırılmıştı sesleri. Bakışlarını annesine yönlendirip dikkatlice bakmaya çalıştı. Görüntünün bulanık olmasından dolayı göremiyordu fakat annesinin ağladığını gelen seslerden anlayabiliyordu. Yine yanlarına ne zaman geldiğini bilmediği ve fark etmediği bir adam konuştu. “Nefes almıyor.” dedi. Annesinin çığlıkları çınladı kulaklarında. “Anne ağlama!..” demek istedi. Diyemedi. Son sözü “Gitme” olsa da giden kendisiydi.

**"FAKAT TIŞÖRTÜN ÜZERİNE YANSIYAN
KIRMIZI RENKLER YERİNE KANLA
KAPLANMIŞ BEDENİYLE YERDE YATAN
KEDİ DEĞİL KENDİSİYDİ."**

en ikisi kolunu ve bacağına,
istemmişti.
esi hiç de kötü bir fikir de-
düğünü ona söylememiştir.
saygı göstermesinin keyfini
mmesini tercih ederdi, ama
lik.
übesizsin. George'un seni ka-
lim. Yatırımlarıma senden
eklerdir.» Oliver son kozunu
ettikten sonra, bir de onların

na gözlüklerinin arkasından
r. Bazen yalnızca düşünmem

z gereken ne var ki?» diye
sıkıcı masadakilerden özü
» diye mırıldandı Karen öf-

1 tek iş golf oynamak ve bir
» dedi George.

ledi Pamela başurarak. «Eğer
da başlamazsa, eve döneceğiz.
kadar sıkıcı bir yer düşün-

ti. Yemek boyunca masanın
ren'in eli değildi. «Filmin ge-
re sordu, masadan kalkarak.
ilen o garip adam uygun bir
uruyor.»
oss?» diye sordu Karen öfkeli

KELEBEKLERİN ÖMRÜ BİR GÜN DEĞİLMİŞ

Çıkmaya karar verdiğin yolda yaptıkların, seni sen yapan ruhuna kattıklarını büyütüyor. Yürürsün bazen yetişemesin, koşmaya başlarsın; düştüğün çukurların o yolda mahzenlere açıldığını fark edersin. Sonra kafanı kaldırıp bir bakmışsın soğuk mahzen duvarlarının arasında yürüyorsun. Bastığın zemin, parlayan kırıklar altında çatırdıyor. Bastıkça kum oluyor. Hiçbir şey görmeden yürüyorsun. Karşında bir parlaklık... Göz bebeğinde beliriyor yansıması. İçine doğuyor sanki. Sadece onu takip etmek istiyorsun; gittiği zamana, gidebildiği yere kadar. O mahzenlerde kelebek misali her günün sonunda yok olduğun aklına geliyor. Ruhunun çekildiğini bedeninden ayrıldığında ne kadar yorgun düştüğüne şahit oluyorsun ve bir süre sonra bu manzarayı görmekten sıkılıyorsun. Artık yeni bir adım için mecal hissedemiyorsun bedeninde. Yine zaman kayıp gidiyor ellerinden... Ama fark ediyorsun sonra, seni çıkarmaya gelen dermanın aslında dumura uğramamış her daim seninle olacak olan sahip olduğun tek gücün ateşin olduğunu.

MEVSİMSEL BEN

İpek ATAY- 11/A

Ben hep yaz olmayı istedim. İnsanların eğlenebildiği, daha özgür olmayı seçebildiği; ama, bazen de keşke biraz daha serin olsa da bizi kurtarsa dediği bir mevsim.

Hangi mevsim olabildim peki? Ne tam anlamıyla yaz ne de kış... Haydi yazı beceremedim, kış neden olmadı diye düşündüğümde cevap olarak hep bir tarafımın -aklımın bir tarafı- yazda kalmasından ikisinden de olduğumu söylerim kendime.

İkisinin karışımı olan sonbahardan yana kullandım oyumu. Kışa yakın ama yazdan da uzak kalamayan. Kıştan sıcak ama yazdan serin. Yağmurlu ama bazen de güneş açmasıyla şaşırtan. İkisinden de az biraz. İnsanları kışa hazırlayan ama aynı zamanda yazı geride bırakmalarına ikna eden. Geçişleriyle yumuşayan ama havasına göre sertleşebilen bir mevsim oldum ben.

SUDOKU

		6						
8					2	9	7	
2				9				8
			4		8		3	
3								1
	8		5		6			
9				6				4
	6	1	7					2
						5		

Geçen Sayının Çözümü

8	4	7	6	5	2	9	3	1
6	2	5	3	9	1	4	7	8
1	3	9	4	8	7	2	6	5
9	6	8	2	7	4	1	5	3
2	7	4	5	1	3	6	8	9
5	1	3	9	6	8	7	2	4
3	5	1	7	2	9	8	4	6
7	9	6	8	4	5	3	1	2
4	8	2	1	3	6	5	9	7

Sudokunun çözümünü ilk gönderen kişiye kitap hediye ediyoruz. Bunun için yapmanız gereken çözdüğünüz sudokunun fotoğrafını tedebiyat@tedizmir.kl2.tr adresine göndermeniz. İlk gönderen siz olmak için acele edin! (Çözümü olmadan gönderilen elektronik mektuplar dikkate alınmayacaktır.)

GEÇEN AYIN
KAZANANI:
EYLÜL ELMACIOĞLU